

כראשי-שבט מארזני, היה לשמעון אינטרס מובהק אחד, שהינחה אותו עד יומו האחרון: על לשמור על זכויות-היתר המופלגות שניתנו בלבנון לעדה המאריזנית, אף שהיתה מיעוט מצטמק, על-חשבון כל האחרים. בין השאר שוריינו לעדה זו תפקיד נשיא-המדינה, עם דות-מפתח בצבא, כשרות-החוק ובשרותים הממלכתיים האחרים. שהביטיחו לכנייה-העדה גם את עמדות-המפתח הכלכליות. המפתח לעושר.

מחיר נורא. כאשר גבר לחצן של שאר העדות לשינוי האמנה הלאומית הזאת, כדי לחלק את הכוח בצורה צודקת יותר, החליטו שמעון וחבריו להתנגד לכך בכל מחיר. המחיר היה נורא.

כאשר כיהן שמעון כנשיא, בשנות ה-50, קרא לצבא האמריקאי לנחות בלבנון. בפקודת הנשיא רווייטי איי-זנהואר, עלו הנחתים האמריקאיים על החוף ליד ביירות, והשילטון של שמעון ניצל בלי שפיקוד-דמים.

לגורם החשוב ביותר כארץ. הלוחמים הפלסטיניים חזרו ושוטטים במחנות-הפליטים. הדרום כבוש בידי ישראל וגרוריה. כשאר חלקי הלבנון שולטים הסורים. עולמו של שמעון אבד. כך אושר מחדש לקח ישונושו: מי שקורא לכוחות זרים כדי להתגבר על יריבים מכית, נהרס יחד עם יריביו. הישראלים למדו זאת עוד בימי התנ"ך, ושוב בימי ממלכת-החשמונאים. כמיל שמעון לא למד זאת מעולם.

חסידיו מכינים אותו לעודת מנהיגות בליכוד. בינת'ים הוא מגיע לשיא בארצות-הברית, ומוכן להסתער על הכנסת הבאה

ביבי מוכן לזינוק

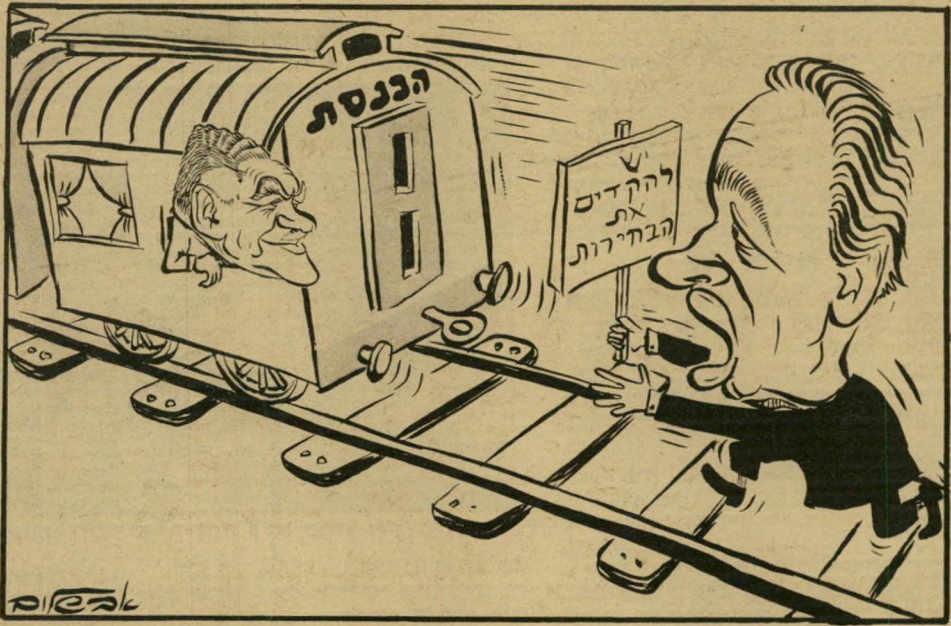
את הערצת העולם כולו: שיחורור הד טופים באנטבה. בפעולה זו עמד לתוקפים מומנץ ההפתעה באופן מושלם, ולכן נמנע הקורבנות. מכל הכוח התוקף במיבצו זה, שנראה כאילו נלקח מעלילה שני קולנוע, נהרג רק אדם אחד: המפקד האגדתי, יונתן נתניהו. כך נולד מיתוס על המיתוס הזה רוכב מאז אחי הצעיר, ביבי. גם הוא כמו יונתן, היו חייל ביחידת עילית וכך גם האח השלישי, עידו. ביבי הפך אוטומאטי למהרורה חרשה של יונתן, ההתגלמו החיה של האח המת. בתפקיד זה הביא ביבי כמה תכנונו אותנטיות משלו. הוא צעיר, נאה, ונראה כמו שגיבור לאומי צריך להיראות יש לו קסם אישי שהוא יכול להפעיל ולהפסיק, על-פי הזמנה, כמי שפות ברז מים. ויש לו מזל, הרבה מזל.

אפשר להתחיל מהסוף: בנימיין נתניהו, "ביבי" כפי ידיריו ומי ש"רוצים להיות ידיריו, עשוי, או עלול, להיות המנהיג אחרי הבא של הליכוד, ואולי ראש ממשלת-ישראל. כך הוא מקווה, ולכן הוא חותר בצורה שיטתית ומתוחכמת. לשם כך יש לו כמה אמצעים מעורלים: שם מישפחה, המיתוס של אחיו המת, חיך תיקשורתי הפועל כלהביוור, נושא פופולארי שהוא רוכב עליו ומערכת של יחסי-ציבור.

השבוע יכול היה הציבור הישראלי להתרשם באופן בלתי אמצעי מכל ההאמצעים האלה. ביבי בא לארץ. באופן רישמי: לחופי שט מולדת. את מהלך חופשתו ניהלה מערכת מיקצועית של יחסי-ציבור. היא שיוור קה אותו כפי שמשווקים מישחתי-שיניים חרשה. צעירות וריוות התקשרו עם כל כליה-התיקשורת, העורכים, הכתבים, בעלי-הטורים ובעלי-התוכניות. העילה: הופעת סיפורו של ביבי בשפה העברית בהוצאה של סיפריית-מעריב.

ביבי צץ בכל מקום. בתוך 48 שעות הופיע בשני ראיונות ארוכים בטלוויזיה יה — פעם במוסף המוספים של הטלוויזיה החינוכית, המוספים של לוויויה הכללית. הוא הופיע בעיתונים, ברדיו, בכל מקום. וזו רק ההתחלה. החיך שלו פועל בטלוויזיה המקרית כפי שהוא פועל בטלוויזיה האמריקאית, שבה הוא מופיע פעמים אין-ספור ככוכב-התיקשורת, כנציג ישראל באר"ם. תמיד הוא נראה לבכי, סביר, הגיוני, כחור משלנו, איש לעניין, אחד שיוודע על מה הוא מדבר, כמעט אוליבר נורת' ישראל.

אולם נורת' פעל כמשך שנים כמחתר, בסוריסטורות, מבלי להתגלות אפילו פעם אחת בתיקשורת. ביבי הוא טיפוס הפוך. הוא כולו יצור של תיקשורת. ואכן, אילו ישבו תריסר מומחים לתיקשורת והמציאו באופן מלאכותי את הטיפוס המושלם של כוכב תיקשורת, לא יכלו להוציא מתחת ידיהם מוצר סינתטי מוצלח יותר. הוא פשוט מושלם. זה מתחיל כאחיו, יונתן, מיתוס, גיבור לאומי, איש הקומנדו הישראלי בהא הידיעה, גיבור הפעולה שריתקה

"איחרת את הרכבת!"

הרובה: דויד זכות, בשנות הארבעים לחייו, מזכיר מועצת הפועלים של בני ברק, המכהן בתפקידו זה 17 שנה. הוא תושב העיר מאז קום המדינה. דבריו נאמרו בעקבות איומים והתנכלויות מצד חדרים כלפיו על רקע צבירת חזית הבניין של מועצת-הפועלים כי רחוב רבי-עקיבא, כאשר הצבע האדום הוא הרומיננטי. זכות: אותם רתיים קיצוניים טענו לפני כי הצבע האדום הוא סמל לקרמניזם, ולכן זה פוגע בהם. כל ילד קטן מכין שהצבע האדום זו עור עילה להצדיק את האלימות שהם נוקטים כשיטה. הם פשוט רוצים שכל תושבי בני-ברק ינהגו על-פי רצונם ומחשבתם.

לא מדובר פה בתושביה הרתיים של בני-ברק, אלא בקבוצת קיצוניים, שלא כוחלת בשום אמצעי בלתי-מוסרי כדי להגשים את מטרתה. לעיתים אותה קבוצה מצליחה לגרור אחריה ציבור רב. אני מציאותי מאוד ומודע ושגני מייצג מיעוט חילוני בתוך רוב רתי, ולכן חשוב לכבד את רצונו של הרוב. למשל, ויתרנו על אירועי תרבות בימי שבת. "אהה, שלא אשכח: מלבד הצבע האדום, הוא המשך בשטף דיבור, הסיבה הנוספת להתנכלויות האחרות נות לריבוי אותם בני-בלייעל, היא שהמועצה מקיימת פעילויות ומופעיות. ההמשך כבר הפך היסטוריה. ישראל אל פלשה והוכרחה לסגת. הסורים פלשו, נאלצו לסגת, ופלשו שוב. כאשר עצם שמעון את עיניו, היתה לבנון ההיסטורית הרוטה. המשק נהרס, ועימו העושר של הפיאורלים המאריזניים. המדינה התפרקה למיני-מדינות עדתיות-מישפחתיות. המיעוט המרוכז והעני ביותר, השיעים, הפך

דת הקרב על הצבע האדום

האם מסיבת בית-הספר היא תועבה? האם זה יוגמר בפיצוץ ובקורבנות? מזכיר מועצת פועלי בני-ברק חושש

שוב אני מקבל טלפונים רבים שמאיימים שישרפו את ביתי על כל יושביו, או שיחטלו אותי. המאיימים גם באים בקבוצות לבניין מועצת-הפועל'ים, ובכל מיפגש כזה הם מאיימים עליי כי ישרפו את הבניין עם כל

מזכיר זכות. אני לא פחד!

עידן רמב

אילו לא הסתפקו אותם מומחים לתיקשורת בהמצאת האיש עצמם אלא המציאו גם את הרקע לפעולת לא יכלו להצליח יותר. גם הוא מושלם לא חשוב מה קרה לפני שביבי הה מנה ראש מישלחת-ישראל באר"ם גילו כגיל המדינה. אביו הוא רוויזני נייט ותיק, אמריקאי במצוא. ביבי מד באחת האוניברסיטות היוקרתיות ביותר בארצות-הברית, המכון הטכני לוגי של מסצ'וסטס (אסייטי), ש למד מינהל עסקים. אחר-כך עבר שתיים במפעל רהיטים גדול בישראל אולם אדם בעל נתונים כאלה אינו לך להתבזבז בעולם האפור של הענקים. כאשר התפנה המקום במישלחת אר"ם היה נתניהו מועמד טיבעי של הליכוד. הפטרון שלו במפלגה, מש ארנס, אמריקאי כמוהו, גם הוא בנו אוניברסיטה יוקרתית בארצות-הברית הכנים אותו לתפקיד. הרקע היה אידיאלי. נציג ישראלי באר"ם עומד לא פעם בצל השגריר הישראלי בושינגטון, מתחרהו הטיבני שיש לו תפקיד הרבה יותר חשוב. איש בושינגטון עוסק בעניינים רזניים, והוא גם המנכ"ל של יהודא א צות-הברית, בעוד שהאיש באר"ם עונ רק בדיבורים.